

Plan

B

Leanne van Spronsen

Dit boek is speciaal geschreven voor de 25^e Christelijke Kinderboekenmaand in 2019.

De hele maand oktober is een maand vol leesplezier in de boekhandel. Met prachtige actieboeken en een actie-cd. Het thema van de Christelijke Kinderboekenmaand 2019 is *Op reis!*.

Wil je meer weten over de Christelijke Kinderboekenmaand?

Bezoek dan onze website www.christelijkekinderboekenmaand.nl of schrijf naar:

Brancheorganisatie voor het Christelijke Boeken- en Muziekvak, Oranjelaan 29, 3843 AA Harderwijk, info@bcbplein.nl

AVI E5

© 2019 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 2982 7

www.uitgeverijdenhertog.nl

Omslagillustratie: Melanie Broekhoven

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vliegensvlug draait Emilia een vlecht in haar haren. Het elastiekje knapt bijna als ze het om het dikke uiteinde windt. Zo, dat voelt een stuk koeler zonder die warme vracht in haar nek.

Tim kiept zijn stoel achterover en draait zich half om. ‘Zullen we straks naar de vijver?’

Emilia schudt haar hoofd. ‘Ik moet mijn spullen klaarleggen voor vanmiddag.’

JufTineke pakt een grote stapel mappen uit de kast en laat die met een plof op haar bureau vallen. Meteen wordt het muisstil in de klas. Tims stoel klapt met een bonk terug op zijn poten.

‘Ja, daar zijn ze dan. De rapporten,’ zegt de juf geheimzinnig.

Emilia voelt kleine speldenprikjes in haar buik. Zou ze over zijn? Zouden haar cijfers goed zijn?

‘Jullie mogen jullie laatjes leegruimen en dan roep ik om de beurt iemand bij me.’ JufTineke pakt de eerste map van de stapel. ‘Tim Akkerman.’

Tim grijnst. ‘Toch lekker als je naam met een A begint, dan ben je tenminste snel overal van af.’

Met een zucht duikt Emilia half onder haar tafel om haar laatje leeg te halen. Van zo’n laatste dag voor de zomervakantie wordt ze altijd een beetje zenuwachtig. Alles gaat anders dan anders en het voelt alsof er iets geeks gaat

gebeuren. Morgen is het vrijdag, maar dat is meteen al de eerste vakantiedag. Daardoor vergeet ze telkens een beetje welke dag het vandaag is.

Ze kijkt om zich heen. Overal klinkt gelach en gepraat. Jessie zwaait met een schoonmaakdoekje in de lucht, waardoor een regen van druppels door het lokaal vliegt. Iedereen propt spullen in tassen. Oude werkstukken belanden in de papierbak en uit allerlei hoeken en gaten komen half afgekauwde potloden tevoorschijn.

Ze stapelt haar boeken op en brengt ze naar de tafel achter in de klas. Er liggen al hoge stapels boeken. Rekenen, taal, aardrijkskunde ... Na de vakantie zit ze in een ander lokaal, bij meester Gijs, en krijgt ze de nieuwe boeken voor groep acht. Als ze niet is blijven zitten. Maar volgens papa had ze het al lang gehoord als ze niet over was.

‘Kijk dan!’ Ineens staat Tim naast haar. Zijn wangen hebben haast dezelfde kleur als zijn haar. ‘Mijn laagste cijfer is een zeven!’

‘Wow, goed zeg,’ vindt Emilia.

Tim hijst zich op haar tafel tussen alle rommel in. ‘Dus dat betekent dat ik volgende week met mijn vader mee kan op de vrachtwagen. En daarna gaan we lekker een paar weken naar de camping.’ Tevreden laat hij zijn benen heen en weer bungelen. ‘Wanneer ga jij weg?’

Emilia haalt haar schouders op. ‘Vanavond al, maar ik weet nog niet hoe laat precies. Meestal vliegen we om negen uur ’s avonds.’

Jessie springt om haar nek. ‘Ik ben echt jaloers!’ Ze trekt een pruillip. ‘Ik wou dat mijn moeder uit een lekker warm land kwam, dan werd ik misschien ook nog een beetje bruin in de zomer. En dan ga je ook nog met je vader naar de camping! Stuur je wel foto’s?’

Lachend knikt Emilia. ‘Maar jij gaat toch ook op vakantie?’

‘Ja, naar Portugal!’ Jessie draait een rondje op haar tenen. Haar vrolijk gekleurde jurk zwiert om haar heen. ‘Dat is best wel dicht bij jou, toch, Em?’

‘Nee hoor, wij gaan naar de andere kant van Spanje, dus dat is juist heel ver,’ legt Emilia uit.

‘Emilia de Haan!’ roept juf Tineke.

Vlug zwiept Emilia haar vlecht over haar schouder. Ze haalt diep adem, maar de prikjes in haar buik dansen nog steeds rondjes.

Bij het bureau van de juf staat een blauwe stoel. Voorzichtig gaat ze op het puntje zitten.

Juf Tineke kijkt haar met een glimlach aan. ‘Nou, Emilia, we zien je in elk geval na de vakantie terug in groep acht.’

Pff, blaast Emilia opgelucht. ‘Yes!’

In de map bladert de juf naar de achterste bladzijdes. ‘Je hebt goed je best gedaan dit jaar, Emilia. Je cijfers zijn heel mooi. Je moet volgend jaar meer werken aan je rekenen, maar verder ziet je rapport er prima uit.’

Ze buigt zich een beetje naar Emilia toe. ‘Maar ... wel iets beter opletten in de klas. Niet te veel dromen, hè?’

Emilia knikt. Met de map onder haar arm geklemd huppelt ze bijna terug naar haar plek.

Tim steekt zijn hand in de lucht en Emilia klapt haar hand er tegenaan. ‘Nu zijn we echt groep achters!’

Als iedereen zijn rapport heeft gekregen en de tafels zijn opgeruimd, gaat juf Tineke op een punt van haar bureau zitten. Met een schuin oog kijkt Emilia op de klok. Over een paar minuten is de schooldag voorbij en heeft ze eindelijk vakantie!

‘Ik ben heel trots op jullie dat er niemand is blijven zitten. Jullie hebben hard gewerkt het afgelopen jaar en ik vond jullie een heel fijne klas. Fijne vakantie allemaal, doe voorzichtig en ...’

Trrrrring!

Juichend springt iedereen overeind, zonder nog naar één woord van jufTineke te luisteren. Tim trekt Emilia mee de gang op. Ze kan nog net haar spijkerjasje van de kapstok grissen voor ze naar buiten tuimelen.

‘Ik ga er meteen vandoor,’ zegt Tim, terwijl hij zijn fiets uit het rek trekt. ‘Vergeet je me niet te appen in de vakantie? En ik zie je sowieso op de camping.’

Emilia knikt. Ze ziet haar eigen spiegelbeeld in Tims blauwe ogen.

Tim aarzelt en raakt dan even haar arm aan. Een glimlach speelt om zijn mond. ‘Tot snel.’

In Emilia’s hoofd raken de woorden ineens in de knoop. Voor ze iets terug kan zeggen, racet Tim er al vandoor. De plek waar hij haar arm aanraakte, tintelt helemaal.

Ze schudt hard haar hoofd. Wat bezielt haar nu weer? Het is Tim maar, hoor, zegt ze tegen zichzelf. Maar toch is Tim een beetje specialer dan haar andere klasgenootjes. Toen ze bij papa ging wonen en ze ook naar een nieuwe school moest, was Tim haar eerste nieuwe vriend in de klas.

Op het plein krioelt het van de kinderen die ‘fijne vakantie’ naar elkaar schreeuwen.

Emilia zwaait naar Jessie en naar jufTineke, die bij het hek staan. Ze trapt stevig door en binnen een paar minuten is het lawaai van het schoolplein vervangen voor het geronk van auto’s en het getoeter van een vrachtwagen.

Ze ademt diep in, maar meteen heeft ze er spijt van. De uitlaatgassen van het bestelbusje voor haar zijn nu niet bepaald lekker fris.

Bij het portiek van de flat zet ze haar fiets in de stalling en bindt haar kettingslot er stevig omheen. Met de lift zoekt ze naar de zesde verdieping. Als ze uitstapt, komen aller-

lei heerlijke etensgeuren haar tegemoet. Het lijkt erop dat buurvrouw Farita weer een feestmaal aan het maken is.

Zodra ze de voordeur achter zich dichtdoet, voelt ze zich helemaal rustig worden. Haar schoolspullen stalt ze uit op de eettafel. De zon schijnt dwars door de woonkamer tot in de keuken. Het is warm binnen, papa is zeker vergeten om vanochtend het zonnescherm naar beneden te doen. Vlug stapt ze het balkon op en draait het scherm naar beneden.

Neuriënd pakt ze een fles frisdrank uit de koelkast en schenkt een groot glas vol. Ineens ziet ze in een hoek van de woonkamer haar groene koffertje staan. Dat heeft papa gisteren alvast uit de berging gehaald.

Emilia rijdt de koffer naar haar slaapkamer en klapt hem open op haar bed. Onder in de kast zoekt ze naar haar zwemspullen.

Dan hoort ze een sleutel in het slot van de voordeur. Verrast springt ze op.

‘Hé pap, wat bent u vroeg thuis!’ Ze schaatst op haar sokken over de gladde vloer naar haar vader toe.

Papa bukt zich met een kreun om zijn werkschoenen uit te trekken. Zijn haar zit vol verfspetters en is grijs van het stof. ‘Hé Em, hoe was het op school? Heb je je rapport gekregen?’

Emilia pakt snel haar map van de tafel.

‘Ik ben over!’

Trots laat ze papa haar cijfers zien.

Hij geeft haar zomaar een zoen boven op haar hoofd. ‘Goed gedaan, Em. Ik spring even onder de douche. Hoe laat komt je moeder?’

Emilia haalt haar schouders op. ‘Over een uurtje ongeveer.’ Papa knikt en veegt met zijn hand wat kruimels van het aanrecht.

‘Jullie gaan niet weer ruziemaken, toch?’ vraagt Emilia voorzichtig. ‘Want daar heb ik echt geen zin in vandaag.’

Verschrikt kijkt papa haar aan. ‘Natuurlijk niet, Emilia. Je moeder komt alleen maar helpen met je spullen inpakken, ik moet een formulier ondertekenen en dan breng ik jullie naar het vliegveld. Tot die tijd blijf ik gewoon in de woonkamer.’

Emilia haalt haar schouders op. ‘Moet u zelf weten.’

Papa sjokt richting de badkamer en Emilia loopt terug naar haar slaapkamer.

Ze leunt met haar ellebogen op de vensterbank en staart uit het raam. Bij de flat aan de overkant is een mevrouw die was aan het ophangen. Beneden staat een lange file van auto's die wachten voor het stoplicht. Een zacht windje laat de gordijnen bewegen.

Met een zucht draait ze zich om en ze zet de deuren van haar kledingkast wagenwijd open. Met haar armen over elkaar bekijkt ze de stapel shirtjes. Welke zal ze meenemen? Hopelijk kan mama weer een keer een was doen bij oma in huis, want zoveel past er niet in haar koffer.

Emilia pakt een paar T-shirts en een stapeltje ondergoed uit de kast en legt dat op haar bed. Ergens op de achtergrond hoort ze haar telefoon gaan.

Waar heeft ze die nu weer gelaten? Snel rent ze naar de keukens, waar haar schooltas nog op tafel ligt. Nog net op tijd neemt ze op.

‘Ga je echt niet mee?’ hoort ze meteen de stem van Tim in haar oor tetteren.

Ze lacht. ‘Nee, ik moet mijn koffer inpakken. Hij is veel te klein! Wat neem jij mee als je met je vader meegaat?’

‘Twee T-shirts, ondergoed en een tandenborstel,’ vertelt Tim triomfantelijk. ‘Ik kan niet eens een koffer meenemen in de vrachtwagen.’

Emilia peutert aan het elastiekje in haar vlecht. ‘Wow, wat zul jij stinken als je terugkomt!’

‘Helemaal niet,’ snuift Tim verontwaardigd. ‘Er zit airco in de cabine, hoor. Dus ik ga helemaal niet zweten. En ’s nachts hang ik mijn shirt gewoon te luchten of zo.’

‘Haha,’ lacht Emilia. ‘Ik geloof er niks van. Maarre, ik hang nu op, want mijn moeder staat zo voor de deur.’

‘Is je vader ook thuis?’ vraagt Tim.

‘Ja,’ zucht Emilia. ‘Dus het zal wel weer vuurwerk worden. Nou, ik app je wel als we in Spanje zijn. Stuur je af en toe een foto vanuit de vrachtwagen? En tot over twee weken hè, op de camping.’

‘Jooo,’ brult Tim en meteen hangt hij op.

‘Wie was dat?’ vraagt papa, die net aan komt lopen. Er hangen nog een paar druppels aan zijn haar en hij loopt op blote voeten.

‘Oh, niemand,’ zegt Emilia snel. ‘Tim.’

‘Aha, Tim!’ grijnst papa. ‘Mist hij je nu al?’

‘Pap!’ roept Emilia. Ze rent snel naar haar slaapkamer en gooit de deur achter zich dicht. In de spiegel bekijkt ze haar gezicht. Heeft ze nu rode wangen? Nou ja, dat zal wel door de warmte komen.

Een halfuurtje later kijkt ze met een tevreden gezicht naar de stapeltjes op haar bed. Nu hoeft ze alleen nog haar tandenborstel in te pakken.

Ze slentert naar de keuken en steekt haar hand diep in de snoeppot om het laatste dropje eruit te vissen. Papa zit op de grond voor het dressoir.

‘Wat bent u nou aan het doen?’ vraagt Emilia verbaasd.

Papa slaat snel het boek dicht waar hij in bladerde en haalt zijn schouders op.

‘Ik zocht je paspoort alvast op.’ Zijn stem klinkt een beetje vreemd en hij kucht eens.

Emilia kijkt over zijn schouder. ‘Is dat jullie trouwalbum?’ Papa knikt. Zijn schouders zakken een beetje naar beneden. ‘Ik kwam het tegen toen ik je paspoort wilde pakken.’ ‘Waarom hebt u dat nog niet weggedaan?’ Emilia begrijpt er niets van.

‘Omdat ...’ Papa aarzelt. ‘Wist je dat deze week onze trouwdag was?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik kan het album niet weggooien. Het was zo’n mooie dag en we waren helemaal verliefd. Je moeder zag er zo mooi uit en ...’ Onhandig propt hij het album in de kast. Het deurtje klapt hard dicht. Hij hijst zich overeind en veegt met zijn hand over zijn gezicht. ‘Ach ja, dat is verleden tijd.’

Beteuterd kijkt Emilia naar de grond. Wat moet ze hier nu weer op zeggen?

Trrrrring! Het lampje van de intercom begint te knipperen. Op het kleine schermje ziet ze dat er beneden iemand voor de deur staat.

Vlug drukt Emilia op het knopje om de deur open te doen. ‘Hé mam, u bent precies op tijd!’